

Le eno je potrebno

LUČJE UGASNILA V
TEMINI VELIKEGA PETKA,
TODA ŽAREČE SE JE DVIGNILA
KOT SONCE MILOSTI
V JUTRU VSTAJENJA.

sv. Edith Stein

Pred nami so dnevi velikega tedna.

Naše oči so uprte v dvorano zadnje večerje, na vrt Oljske gore in sodno palačo. Spremljamo Jezusa, ki se vzpenja proti Kalvariji, se pusti pribiti na križ in na njem daruje svoje življenje – za moje in tvoje odrešenje.

Gledali bomo učence, ki so se razbežali in bili zaprti v sobi, v strahu pred Judi. Mar jim nismo tolikokrat tudi sami podobni. Razočarani smo, če ne gre vse tako, kot smo si zamislili, če ne gre po naših načrtih. Križ, ki nam je naložen, se nam zdi pretežak, nepravičen. Toliko stvari nas vznemirja in skrbi.

Gospod ve za vse to. Ima nas neskončno RAD. Tako rad, da nese vse naše krivde in skrbi na križ in nas na njem odreši.

Grob je prazen. Kristus ni ostal v njem. Vstal je! In to je vesela novica velike noči.

VSTAL JE IN ŽIVI!

„Jaz živim in vi boste živeli!“ Tudi v brezizhodnih položajih, v bolezni, v osamljenosti, ob neuspehih, ko nas ne razumejo ali ko se stemni vse okrog, nam še vedno ostane zaupanje, da naše življenje ni v oblasti temnih in uničujočih sil ampak v božjih rokah,“ pravi W. Wessel.

Bog razprostira svoje roke, nam odpušča, vabi in objema z neskončno in večno ljubeznijo. Samo zaupati in prepustiti se Mu moramo. Križ ostane križ, trpljenje ostane trpljenje, toda velika noč nam odpira nova obzorja, daje vsemu nov smisel.

Ohranjajmo vstajensko veselje tako, da ostajamo v Jezusovi bližini. Srečevali Ga bomo v našem vsakdanu. Naj se nas Jezus dotakne, da se

nam odpro oči in srce in ga prepoznamo. Tako pri lomljenju kruha, zakramentih, Božji besedi kakor v slehernem bratu in sestri.

V moči Kristusovega vstajenja, z doživljanjem velike noči sedaj upam in želim, da dosežemo enkrat tudi mi vsi svojo „veliko noč.“

Blagoslovljene velikonočne praznike vam želim, tudi v imenu soster. Naj bodo polni miru, novih moči in novega veselja.

V hvaležni molitvi pred Gospodom ostajam povezana z vami!

S. Edith

ALELUJA. Velika noč je naš najpomembnejši praznik, praznik veselja in upanja. Običaji in praznovanja se od kraja do kraja nekoliko razlikujejo, vendar pa je Jezusovo poslanstvo povsod enako in sicer, da nas ima **neizmerno rad, da nas ljubi**. Naj nam bo ta skrivnost vir moči za vsak dan v letu. Že navsezgodaj, ko je še temno in ko se pokažejo prvi sončni žarki ... in pod noč vsakega dneva Vstali Gospod izreka svoj pozdrav: »MIR VAM BODI! Ne bojte se, jaz sem z vami ...«

Dragi stanovalci in vsi zaposleni v Domu Marije in Marte, prav zaradi tega je vredno, da se življenja, kljub bojem, zmagam in porazom, vsak dan znova **veselimo**.

Leonida

SVETNIKI – BOŽJI PRIJATELJI

Kako je sv. Benedikt Jožef Labre beračil za Jezusa

Bi vi hoteli beračiti: hoditi od vrat do vrat in prositi za hrano? Jaz ne bi. Le dobrih dvesto deset let je od tega, kar je umrl berač Benedikt. Bil je star, ušiv in razcapan. Otroci so se podili za njim in se norčevali iz njega. Uši so ga grizle. Jedel je le toliko, da ni od lakote umrl. Kar mu je ostalo kruha, ga je dal prvemu beraču, ki ga je kje srečal. Pa recite, če Benedikt ni bil nor? Spal je pod milim nebom in na mrzlem, tudi kadar mu je kak kmet ponudil prenočišče na mehkem senu. V beraški malhi ni nosil zaloge hrane kot vsak drug berač ampak Sveto pismo in še tri druge svete knjige. Preromal je skoraj vso Evropo in bil večkrat v Rimu. Na nogah je imel krvave žulje, v srcu pa neizmerno ljubezen do Boga. Kako se je začelo? Kako neki kot z rojstvom. Benedikt je bil prvi od štirinajstih otrok. Imel je pobožne kmečke starše in strica duhovnika. Doma je bil v prijazni francoski vasi. Hodil je v šole in se učil latinsko. Za vse to je poskrbel stric. Mladi Benedikt pa se je oddahnil, ko je strica

pobrala kuga. Ne bo mu treba več hoditi v šolo! On bi rad živel čisto sam in po svoje. A so ga poslali k drugemu stricu, tudi duhovniku. »Prav,« si je mislil ta stric, »če si pa fant tako želi samote, naj gre pa v samostan.« Saj res, to bi pa šlo! A se sploh ni obneslo. Najprej ga prav v nobenem samostanu niso sprejeli, ko pa so se mu po dolgem prizadevanju le odprla neka samostanska vrata, pa za njimi ni zdržal. Vse ga je motilo. Molil je noč in dan, srečen pa ni bil. Skoraj bi že

ponorel od nemira. Neki duhovnik mu je pametno svetoval: naj roma po svetu in živi, kakor bo pač naneslo, saj lahko tudi tako služi Bogu!

Tako se je tudi zgodilo. Benedikt je postal romar in berač in našel je svojo srečo. Oblekel je dolgo haljo, si optal vrečo, vzel v roke križ in se podal na pot. Star je bil že petdeset let. Peš je romal po Franciji, Španiji, Nemčiji, Poljski, Italiji. Neprenehoma je molil. Nista ga motila ne mraz ne vročina. Bil je ves umazan, razcapan, ušiv in dolgolas.

Potem se je zgodilo tisto najbolj nenavadno v njegovem popotnem življenju. Spet je romal po Franciji. Nanj je naletel neki slikar. Mnogim se je zdel berač Benedikt trčen, slikar pa je v njem zagledal Jezusov obraz. Prosil ga je, naj mu dovoli, da bi ga naslikal.

»Moj obraz? Kaj pravite, moj obraz!? Ne, to bi bilo grešno. Jaz sem navaden romar in berač.« A se je le dal pregovoriti. Odtlej je Benedikt še bolj pobožno molil. »Tega pa nisem vreden, tega pa nisem vreden, o moj Jezus, da imaš ti na tisti sliki moj obraz! Kaj naj storim zate? Kako naj ti poplačam?«

»Vse si že storil zame,« mu je odgovoril Jezus, le da sveti berač Benedikt tega ni slišal. Preromal je še veliko sveta in se spet podal proti večnemu mestu Rimu. Teklo je že dvanajsto leto njegovega beračenja. Nastanil se je ob neki majhni cerkvi v kraju Monti. Bilo je spomladi prav pred veliko nočjo. Noči so bile mrzle in Benedikt se je prehladil. Bil je veliki četrtek, ko se je zgrudil na cerkvenih stopnicah. Tam je zastal njegov popotni korak. Otroci so hiteli od hiše do hiše: »Oni svetnik je umrl! Oni svetnik je umrl!« Benedikt pa se je v nebesih že zazrl v pravi Jezusov obraz.

Od velike noči leta 1783, ko so ga pokopali, počiva v cerkvi Device Marije v Montiju. Odkar je razglašen za svetnika, je njegov god 16. aprila.

Berta Golob, *Svetniki božji prijatelji*

Sončim svojo dušo

Gledam male otroke,
poslušam njihov smeh
in sončim svojo dušo!

Tako previdno stopa,
ker so negotovi prvi koraki
in v drobno ročico prime,
za zdaj, ves svoj svet ...
Na obrazu se razleze nasmeh in zagledam sonce v očeh ...
in sončim svojo dušo!

Kar tako malo čeblija,
toliko ima povedati.
Gleda me v oči, če poslušam in razumem, kar govori,
in jaz sončim svojo dušo ...

Sredi kupa igrač se igra,
naenkrat pa vstane in me objame
in sonči mojo dušo!

Sedim in gledam in poslušam
in ljubim ...
in sončim svojo dušo!

Če bi velikokrat sedli k otrokom
in si zanje vzeli čas,
bi bile naše duše vse svetle ...

Sedim in gledam in poslušam
in ljubim ...
in sončim svojo dušo!

(Simonu, Juretu, Aljažu ... in vsem, ki še pridejo ...)

Tadeja

Res je to čuden naslov, pa vendar je za letos zelo resničen. Naslov bi moral biti »pomladanske cvetlice« ali kaj podobnega, slediti bi morala drugačna zgodba. Pa mi sneg ne dovoli takšne zgodbe. Ta bo morala počakati.

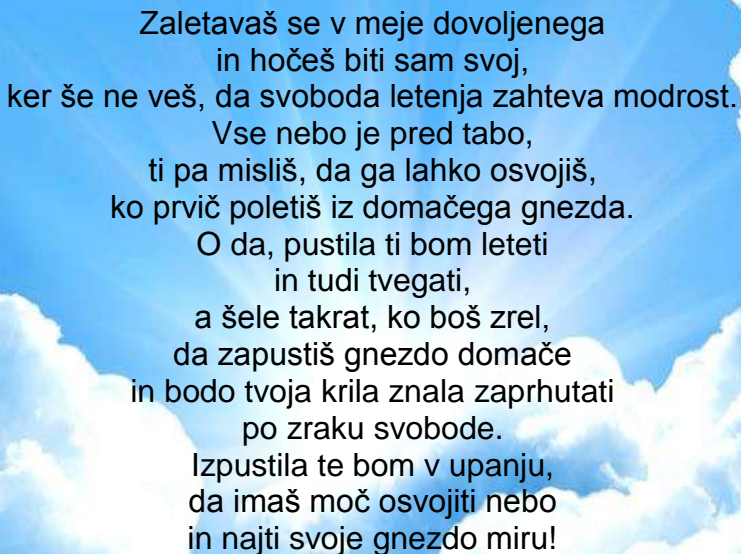
Zima oziroma sneg se noče in noče posloviti, čeprav bi že bil čas za to. Vleče se kot suha letina. Večina si nas že zelo želi konca zime. Seveda so vedno izjeme kot pri vsaki stvari ali dogajanju; torej, nekateri so snega veseli. Ampak vse ob svojem času, kajne? Pomlad se je po koledarju že začela. Prvi znanilci, kot so telohi, trobentice, zvončki so še včeraj sramežljivo kukali na kopnih delih gozdnih in vrtnih jas. Danes jih ni bilo mogoče več videti. Tudi ptice se umolknile, čeprav so se že oglašale, kot bi kljubovale snegu. Navadno je bilo v tem letnem času sadno drevje belo od cvetov, danes pa je sneg ponovno prekril drevje s svežo odejo. Delo na vrtovih bo moralo še počakati.

Babi je gledala skozi okno v zasneženo pokrajino. Pletilke in volno je že pospravila, češ, zima je mimo. Veselila se je sonca in dela na vrtu. Pa nič. Usedla se je v svoj gugalnik, nataknila očala in začela brati časopis. Ni jo pritegnil. Dolgočasno ga je listala, pri tem pa je godrnjala: »Ali sploh znajo še kaj zanimivega napisati?« Odložila je časopis. Stopila je k omari. Iz nje je vzela že pospravljena zimska oblačila. Oblekla je bundo, nataknila si je kapo na glavo, rokavice na roke, obula škornje na noge. Domači so jo radovedno gledali. »Le kaj ima za bregom,« so si mislili. Odprla je vrata ter stopila na zasneženo dvorišče. »Modri pravijo, če ti življenje postreže z limono, se ne drži kisló, ampak si nacedi limonado in se osveži.« To je izgovorila na glas. »Torej se bom malo osvežila s to "limonado".« Vzela je lopato in začela kidati sneg. Skozi okno so jo domači začudeno gledali. Ponavadi so mlajši čistili dvorišče. Ampak ...? Spoštovati je treba človekovo odločitev. Pustili so jo samo četrť ure, potem so se ji pridružili. Tudi čiščenje snega je v družbi bolj zabavno. Otroci so se neobremenjeno igrali. Kepali so se, se metali po snegu, ga nosili na kup. Iz njega so začeli graditi snežni grad. Babi se je utrudila. Naslonila se je na lopato in opazovala igro otrok. Odložila je lopato in krenila po celem snegu proti vrtu. Tam je bila snežna odeja še nepotlačena. Sedla je v sneg, potem je razširila roke in se ulegla. Želela je v sneg s telesom vtisniti »angelčka«. To je delala kot otrok. Ampak sedaj je bilo treba vstati. Babi je poskusila, a ni šlo. Poskusila je ponovno in spet nič. Domači so to videli. Pustili so jo nekaj minut, naj uživa v svoji

»zimski radosti«, potem so ji pomagali, da je vstala. Otresla si je sneg z oblačil in se pri tem glasno smejala. Ker pa je smeh nalezljiv, so se tudi ostali začeli glasno smejati. Potem so stopili v toplo hišo in si postregli s čajem z limono. Pa naj se še kdo drži kiso, če mu je do tega!

Zagorka

Gnezdo domače

Zaletavaš se v meje dovoljenega
in hočeš biti sam svoj,
ker še ne veš, da svoboda letenja zahteva modrost.
Vse nebo je pred tabo,
ti pa misliš, da ga lahko osvojiš,
ko prvič poletiš iz domačega gnezda.
O da, pustila ti bom leteti
in tudi tvegati,
a šele takrat, ko boš zrel,
da zapustiš gnezdo domače
in bodo tvoja krila znala zaprhitati
po zraku svobode.
Izpustila te bom v upanju,
da imaš moč osvojiti nebo
in najti svoje gnezdo miru!

Tadeja

SPOMINSKE DROBTINICE

NESREČNO OTROŠTVO

III. del

Vojna se je nadaljevala. Žrtev je bilo veliko. Partizani so se še vedno zadrževali v vasi. Zvedelo se je, da nameravajo Nemci v naši vasi ustanoviti postojanko. Partizane je zajela panika, zato so hoteli to preprečiti. Odločili so se vse prebivalce izgnati, vas pa popolnoma zravnati z zemljo. Vsi smo se morali zbrati v šoli. Ob 23. uri ponoči je prišlo sporočilo, da moramo takoj zapustiti vas in oditi daleč od doma. S seboj nismo smeli ničesar vzeti. Žalostni in objokani smo zapuščali domačije. Po približno enem kilometru iz vasi so se zaslišale silovite

eksplozije in nebo je postalo svetlo. Našo lepo cerkvico so zaminirali in spustili v zrak. Vso noč smo tavalji po zasneženi cesti. Bil je hud mraz. To je bilo 13. 1. 1945. leta. Še nikoli v življenju me ni tako zeblo. Dobila sem hude ozebljine po rokah in nogah. Po celonočni hoji smo prišli v zgodnjih jutranjih urah v 20 km oddaljeno vas Kompolje. Tam

ni bilo ne Nemcev ne partizanov. Vaščani so nas toplo sprejeli. Naša družina se je skupaj še z dvema družinama naselila v opuščeni kmečki hiši. Živelj smo v miru, vaščani so nas preživljali vse do konca vojne. Imeli smo srečo, da je bila v kraju šola. Zopet sem lahko obiskovala pouk in verouk in sicer 1. Razred, pri svojih enajstih letih. Govorilo se je, da bo kmalu konec vojne. Res je prišel ta trenutek. Vrnili smo se v domači kraj. Veselje je bilo nepopisno. Imeli pa nismo ničesar. Treba je bilo začeti vse znova. Meni pa je vojna vzela štiri leta brezskrbnega otroštva in pustila hude posledice:

- Italijani so krivi za 10 mesecev taborišča,
- Nemci so mi porušili dom,
- partizani pa so me izgnali za 5 mesecev.

Konec
Zapisala stanovalka M. Č.

PRIPETLJAJ

V nočno izmeno pridem tako kot mnogokrat do danes. Po predaji službe in kratkem klepetu s sodelavkami pričneva z delovnimi obveznostmi. Sodelavke iz druge izmene odidejo v garderobo, da se preoblečejo za domov. Medve pa na oddelek, se razume. Obhode bova začeli v Mariji. Pred tem pa zaklenem vrata. Pri glavnem vhodu v Marto imamo pri naši hiši medprostor. Ta je iz stekla. Čudovit kotiček za dekoracije, ki ga Tina že lep čas iznajdljivo zapolnjuje z raznimi lepimi prizori. Te prilagaja letnemu času in prihajajočim praznikom. Danes je zamenjala smučarsko družino, torej zimsko idilo, s pomladansko razigranostjo, kajti jutri je gregorjevo. Postojim v predprostoru in si natančneje ogledujem dekoracijo. Prav prijetno deluje na človeka. Prizor nakazuje prihajajočo pomlad. Cvetoče veje, na njih pa ptički; trobentice, ki kukajo izpod dreves ... prijeten prizor. Videla sem prihajajoče v dom, kako se ustavijo v medprostoru, ko prihajajo v našo hišo, ter si za trenutek odpočijejo oči

s pogledom na ustvarjalnost naše sodelavke. Nekateri si vzamejo čas in tudi fotografirajo, da si prizor ohranijo za spomin. »Poglej,« povabim Sonjo, »Tina je zamenjala dekoracijo.« Tudi ona vstopi v medprostor, pogleda in reče: »Pa res.« Obe občudujeva Tinino stvaritev. Pri nas so nedavno zamenjali vhodna vrata. Prej so bila zunanja na senzor, notranja pa klasična, na ključ. Sedaj so oboja na senzor. Posamično se zaklepajo z notranje strani. Ko pritisneš na gumb, še nekaj časa traja, da se zaprejo, potem je zaklenjeno. Stali sva pred pomladansko dekoracijo, jo občudovali, komentirali in ... vrata so

se zaprla. Ojej! Kaj je to? Ugotovili sva, da sva pritisnili pred vhodom v prostor na gumb »ključek«. Torej: oboja vrata so bila zaklenjena. Midve pa ujeti v stekleni veži kot miška v pasti, ki se je ujela na košček sira. S seboj sva sicer imeli telefon, pa kaj, ko nobena ni vedela nobene številke na pamet. Razen 113, ki pa ni bi bil primeren za to »nesrečo«. Ugotoviva: »Nujno morava priti ven in to čim prej.« Gotovo bi oximeter, če bi ga imeli pri sebi, obema pokazal pospešen srčni utrip. Poklicali bova g. Stanka. Gotovo ne spi, ta nama bo odprl. Rahlo potrka na okno. »G. Stanko,« pokličeva enoglasno. Med tem se je g. Stanko tuširal, da je šumelo, kot bi se približevali slapu Savica. To bi trajalo gotovo pol ure, preden bi končal urejanje in slišal klice. Dobro je, da imajo telefoni tudi shranjene številke in da sodelavke iz druge izmene niso bile še daleč na poti proti domu, ampak samo na parkirnem prostoru pri svojih avtomobilih. Poklicali sva eno izmed njih. Nevenka je šla v hišo skozi dvorano, to je bil namreč edini vhod v tem primeru. Pritisnila je na gumb »puščice« z notranje strani. Vrata so se odprla, bili sva osvobojeni!

Razmišljam: »Koliko nas je ujetih v lastno "past" in koliko se nas iz nje osvobodi.« Nevenka nama je zaželela »mirno noč« ter se odpeljala domov. Midve pa sva šli delu naproti ... Kaj bi drugega. Besede so bile odveč, vendar nama pripetljaj ni odvzel pravice do dobre volje, to sva ohranili do jutra in še naprej. ☺☺☺

Zagorka

AKTIVNOSTI V APRILU

MEDGENERACIJSKE SKUPINE

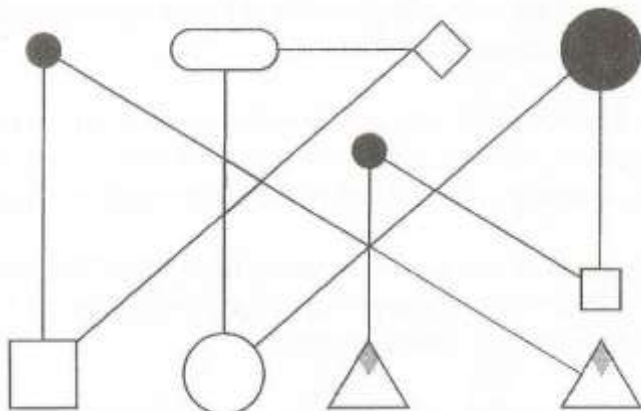
- ❖ BETANIJA: sreda ob 15. uri v delovni terapiji
 - ❖ EMAVS: torek ob 15. uri v delovni terapiji Doma Marte
 - ❖ MARIJA: torek ob 15. uri v jedilnici Doma Marije
 - ❖ MARTA: torek ob 15. uri v II. nadstropju Doma Marije
- PONEDELJEK, SREDA, PETEK ob 7.10: telovadba v Domu Marije
- TOREK ob 9. uri: vaje za spomin v kapeli Doma;
- ČETRTEK ob 9. uri: ustvarjalna delavnica v delovni terapiji;
- SOBOTA ob 10. uri: druženje s skupino Nazaret;
- SREDA, 3. 4. 2013, ob 9. uri: vrtec na obisku;
- TOREK, 9. 4. 2013, ob 16. uri: Pomladni nastop v Jožefovi dvorani;
- SREDA, 10. 4. 2013, ob 9.15: bralna urica s knjižničarko;
- ČETRTEK, 11. 4. 2013, ob 9. uri: stanovalci pripovedujejo v vrtcu;
- TOREK, 16. 4. 2013, ob 15. uri: pogovor s Tilko Jerič v Jožefovi dv.;
- SREDA, 17. 4. 2013, ob 9. uri: vrtec na obisku;
- SREDA, 24. 4. 2013, bralna urica s knjižničarko;
- ČETRTEK, 25. 4. 2013, ob 9. uri: stanovalci pripovedujejo v vrtcu;
- PETEK, 26. 4. 2013, ob 15. uri: praznovanje rojstnih dni stanovalcev;
- PETEK ob 10.30: sv. maša v kapeli Doma;
- NEDELJA ob 10. uri: sv. maša v župnijski cerkvi.

Razgibavanje oči

Ali se vam oči hitro utrudijo? Ali vas pri branju pečejo? Pomagala bo tale vaja.

Poglejte levi trikotnik, nato z očmi sledite črtam do konca in spet nazaj. Vajo ponovite 10-krat, a le z očmi, ne da bi si pomagali s svinčnikom ali prstom.

Namen

Očesne mišice se bodo okrepile in vaše oči se pri branju ne bodo več tako zelo utrudjale. Vadite mesec dni trikrat na dan.

Kateri slovenski kraji se skrivajo v naslednjih črkovnih skupinah:

Primer: POEKR – KOPER

OBRDOVA - _____

GATLOEC - _____

TASRI GRT - _____

DRŠITEHOCA - _____

PLAZANA - _____

BLJALJUNA - _____

SMEJALNICA

V naši župniji je bil pred sto leti, vesel, delaven župnik. Vsi so ga imeli radi. Ker je veliko hodil peš po vasi, je bil utrjen in zdrav. Rad je govoril z ljudmi in jih učil. Le strežniki so mu radi nagajali. Ker je še vedno pridigal iz prižnice, je imel pogled po cerkvi. Medtem ko je govoril, je svoje besede podprl z udarcem po prižnici. Pa so mu strežniki pod prtiček nastavili »rajsnedle«, gor obrnjene. Bil je praznik sv. Petra in Pavla. Ves navdušen je tako vneto govoril, da sta ta dva apostola in svetnika največja v Božjem kraljestvu. In ker ni mogel, da ne bi zraven udarjal po prižnici, je zamahnil z obema rokama ter s pestmi podprl udarec, pri besedah, da sta ta dva Apostola, dva največja svetnika – ko pa je zbolelo, je pa rekel – hudiča.

Pri sosedovih je živela mama s svojim sinčkom. Malo krompirja, solate, fižola je rabila za preživetje. Doma pa je imela bolno teto. Ta je že bila pri koncu. Mama je morala na njivo opleti krompir. Sinčku je vse povedala, da je teta bolna in umira. Na mizo je postavila gorečo svečo in mu naročila, ko bo ta sveča dogorela, dodaj zraven drugo in jo prižgi. Šla je na njivo, hitela, hitela, a njiva je bila prevelika, ni mogla končati. Pa je šel sinko na njivo in poklical mamo: »Mama pridi domov, že dve sveči sta dogoreli, teta pa še zmeraj gleda.«

Zaključujem svoje sodelovanje v tem listu. Amen!

Franciška Jakša

Ko sem prebrala zadnjo vrstico, kar nisem morala verjeti, da to res piše in sem mislila, da je to le prvo aprilski šala. Vendar mi je ga. Francka potrdila, da je to res. Ga. Francka je v rubriko Smejalnica zapisovala od junija 2010, za kar se ji iz srca zahvaljujem, za njeno vztrajnost in duhovitost, ki jo je prelivala na papir. Verjamem pa, da nam bo tudi v prihodnje še kaj zapisala.

V domu se vsak dan dogaja veliko lepega, pa tudi težkega. Vabim vse, ki ste pripravljeni sodelovati v tem glasilu, da posredujete svoje bogate življenjske izkušnje in spoznanja ter tako bogatite mlajši rod, ki stopa za vami. K pisanju pa vzpodbujam tudi zaposlene in svojce, saj verjamem, da je med vami tudi več takih, ki vam je pisana beseda način, kako dati iz sebe osebno bogastvo in izkušnje ter tako narediti kaj lepega za brate in sestre.

Leonida